

ger. Men optimismen blev som hver gang kortvarig.

Den 3. januar opbragte det israelske militær en coaster, »Karine A«, med en last af langtrækende og sofistikerede våben, der havde kurs mod selvstyreområderne. Omkring denne våbentransport har amerikanerne bl.a. tilsyneladende klare beviser for selvstyremyndighedernes involvering i våbentransporten, og sagen har således på ny stillet afgørende spørgsmålstegn ved selvstyrets troværdighed som forhandlingspartner.

Kl. 11.35

EU og USA har opfordret Arafat til at gøre alt for at trænge til bunds i denne affære, og det har han lovet at gøre. Skulle det efterfølgende vise sig, at Arafat har været vidende om transporten, vil hans troværdighed have lidt et uopretteligt knæk.

Regeringen vil bilateralt og gennem EU aktivt støtte de internationale mæglingsbestrebelsers og søge at sikre, at den tætte koordination opretholdes. Vi kan ikke blot se passivt til, at de væsentlige resultater, der hidtil er opnået under Osloprocessen, får lov til at smuldre bort.

Regeringen vil derfor arbejde for balance i mellemøstpolitikken, en mellemøstpolitik, der går på to ben, som jeg har kaldt det. Det betyder, at vi skal være kritiske over for begge parter og lydhøre over for begge parter, have dialog med begge parter og prøve den vej igennem dog trods alt at kunne bringe dem på talefod, om ikke andet så indirekte.

Begge parter bærer jo et ansvar for den alvorlige situation. De må begge tage skridt til at skabe de nødvendige forudsætninger for nye fredsdrøftelser. Retningslinjerne for fred fremgår klart af Sikkerhedsrådets resolutioner. Israel må trække sig tilbage fra besat land, men samtidig må Israels sikkerhed garanteres.

Den israelske regering har en legitim ret til at beskytte sin befolkning, men Israel må forstå, at frustrationen blandt palæstinenserne er uløseligt forbundet med den fortsatte besættelse og de israelske bosættelser i de palæstinensiske områder, der er i klar strid med den fjerde Genèvekonvention. Etableringen af en fredelig og demokratisk palæstinensisk stat vil, efter regeringens opfattelse, udgøre den bedste garanti for Israels sikkerhed, ellers vil det her jo bare blive ved.

Regeringen tager på det skarpeste afstand fra vold og terror på begge sider i den israelsk-palæstinensiske konflikt, herunder særlig de aktio-

ner, der fra begge sider rettes mod uskyldige civile. Hr. Keld Albrechtsen nævnte et tilfælde af palæstinensiske ofre forleden dag. Men han kunne jo også have nævnt de mange israelske ofre forleden dag, hvor palæstinenserne åbnede ild midt i Jerusalem, og 30 blev såret, hvoraf foreløbig 2 er døde. Det nævnte hr. Keld Albrechtsen ikke, og det var vel ret symptomatisk.

Presset på selvstyret for at forebygge yderligere terrorhandlinger må opretholdes. Terrormistænkte må anholdes og retsforfølges. Terrornetværket må selvfølgelig opløses, og erfaringerne har jo vist, at Arafat godt kan dæmpe volden markant, når han virkelig sætter sig for at gøre det.

Men Israel må hjælpe til med at give Arafat det fornødne manøvrerum til at gøre det. Bloka den af det palæstinensiske samfund og den kollektive afstraffelse må derfor ophæves. Likvideringerne og ødelæggelserne af den palæstinensiske infrastruktur må bringes til ophør. Dagligdagen for den palæstinensiske befolkning må lettes.

Det er svært at se, hvordan den nuværende situation, der kun bidrager til en yderligere radikalisering af den palæstinensiske befolkning, kan være i Israels interesse. Håbløshed avler jo ikke lige præcis konstruktiv indsats. Undergraves selvstyret yderligere, vil det kun bidrage til at styrke de kræfter, der af al magt søger at modarbejde fred med Israel, og det er jo dem, der slår til igen og igen.

Forudsætningen for fremdrift på det politiske plan er, at sikkerheden forbedres og afspærringen af Gaza og Vestbredden lempes. Derfor er kravet om 7 dages fuldstændig ro som forudsætning for at gå videre med gennemførelse af Mitchellrapportens anbefalinger jo urealistisk. Og det udstyrer, dette krav om 7 dages fuldstændig ro, jo reelt de ekstremistiske terrorister, de, som vil have Israel i havet, med et veto mod fred med Israel. Og de vil jo slå til senest dagen før enhver berammet forhandling.

Danmark og EU anerkender behovet for en bredere tilstedeværelse af uafhængige observatører i de palæstinensiske områder til at bistå parterne med at overvåge en våbenhvile. Det er et emne, vi fortsat må tage op med israelerne, for de kan ikke indsættes uden accept fra Israel.

Regeringen vil opretholde kontakter til fredslejrene. Som jeg sagde før, vil vi prøve hele tiden at skabe en dialog. Kan den ikke skabes mellem Arafat og Sharon, må vi skabe den på et lavere niveau både i det israelske og palæstinensiske